

Що каже психологія воєн?

1. Війна – це не конкурс на кращий героїзм. Героями є всі, хто тут. Всі, хто з 24.02.22 став частиною війни. Героїзмом є життя тут, на своїй землі. Кожен з нас уже частина героїчної історії.
2. В умовах війни країна ділиться на фронт і тил. Фронт – це менша частина суспільства, тил – більша. Фронт – це бойові дії, це граничне загострення свідомості. В тилу НЕ ПОТРІБНО вести себе так само, як на фронті! Тил – це передовсім рутинна, самоорганізація, планованість і холоднокривне формування резерву за принципом «кожен на своєму місці». Без тилу фронту не буває.
3. Війна – це не гра в хорошість. Допомога фронту – це БУДЕННО. Коли людина штампує в соцмережах дописи кожні півгодини – значить, у неї купа вільного часу. Не обов'язково постійно афішувати свою гіперактивність і самостверджуватися на ній.
4. Війна провокує рефлекс «терміново щось робити». Тому: не щось – а конкретно! Наприклад, перш ніж я везу кудись воду чи продукти – я конкретно з'ясовую, де це потрібно вже й зараз. Цільово з'ясовуйте потребу! Для цього є волонтерські штаби.
5. Перестаньте докоряти тим чоловікам, хто не на фронті! Воєнні психологи стверджують, що гендерні претензії й бичування множать синдром провини, а це підриває моральний дух. Зараз не середньовіччя. Потреби фронту – не стільки статеві, скільки кваліфікаційні! Потребу фронту визначає Держава через закон. І там не випадково прописані ХВИЛІ, тобто почерговість! Нема сенсу задіявати всіх одразу й одночасно.
6. Ключове поняття – РЕЗЕРВ. Зараз на фронті задіяна перша й найбільш фахова хвиля. Стійкість країни полягає в наявності РЕЗЕРВУ! Цей резерв зараз волонтерить, розвантажують фури, займається логістикою чи просто працює, чекаючи на свій час. ТАК МАЄ БУТИ! Чим більше незадіяних людей зараз – тим сильніший резерв!
7. Війна – це колективний феномен. Від природного страху (його не треба соромитися) рятує відчуття колективного, відчуття «ми всі як один». Тому в війні найважче творчим людям, нон-конформістам, харизматам, мислителям, індивідуалістам, «людям не від світу сього», людям культури, теоретикам-інтелектуалам. Вони не вписуються в грубий час, оскільки мають опір до масового мислення. Вони – емпати, які чужий біль переживають як свій. Це їхній дар і кара. Це вища форма інтелекту й етики. АЛЕ саме ці люди в майбутньому творитимуть для всієї нації героїчний переможний культурний епос, який буде вічним! Це наш культурний легіон, який напрацює безцінний гуманітарний спадок нової реальності.
8. Війна – це любов. Дивно й парадоксально, але війна – це любов. До життя, до людяності, до рідних людей, до кота, до даху над головою, до країни, до воїна, до незнайомця з синьо-жовтою стрічкою, до мови, до-до-до... Ненависть до ворога – рівнопропорційна любові до рідного. Це теж зброя. Несамовита Любов до рідного нехай тримає нашу високу планку, бо якраз нею ми відрізняємося від ворога.
9. А про масові матюки й прокльони психологія воєн нічо не говорить, так що на здоров'я)))